

≡ VILMOS KONDOR ≡

BUDAPESTIN MARRASKUU

**"Vilmos Kondorin dekkarit
ovat nousseet rytisten suosioon."**

HELSINGIN SANOMAT

TAMMI

VILMOS KONDOR:

Budapest noir -sarja

Budapestin varjot (2008, suom. 2012)

Budapestin synnit (2009, suom. 2013)

Budapestin vakooja (2010, suom. 2014)

Budapestin raunioissa (2011, suom. 2017)

Budapestin marraskuu (2012, suom. 2019)

VILMOS KONDOR

**BUDAPESTIN
MARRASKUU**

Suomentanut
TÄHTI SCHMIDT

TAMMI

HELSINKI

F I L I FINNISH
LITERATURE
EXCHANGE

FILI ON TUENUT TEOKSEN SUOMENTAMISTA.

KÄÄNNÖSTYÖTÄ ON TUENUT UNKARIN KÄÄNTÄJÄTALOSÄÄTIÖ
(MAGYAR FORDÍTÓHÁZ ALAPÍTVÁNY)

UNKARINKIELINEN ALKUTEOS *Budapest novemberben* ILMESTYI 2012.

COPYRIGHT © KONDR VILMOS 2012, 2017

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH SÁRKÖZY & CO. LITERARY AGENCY

SUOMENKIELINEN LAITOS © TÄHTI SCHMIDT JA TAMMI 2019

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA.

ISBN 978-952-04-0804-6

YKSI

Gordon seiso i kalseassa, epämiellyttävässä lampunvalossa ja katseli teräslevyä ja sen päällä makaavaa, valkean liinan peittämää ruumista. Obduktiopreparaattori kävi huoneen toisessa päässä vilkasta keskustelua etsivän kanssa, Gordon taas olisi halunnut viimeinkin kohottaa kovaa, valkoista peitettä ruumiin päältä. Se vain kävi yli hänen voimiensa. Hän katseli kättään ja sen pitelemää kultaista Ronson-sytytintä, näki valkoisiksi muuttuneet kyntensä, eikä rohjennut ottaa kolmea askelta teräslevyn luo. Hän pelkäsi polviensa notkahtavan ja hoki mielesään, ettei tämä voinut olla totta, että oli tapahtunut jokin erehdys – vaikka toivo olikin heikko. Etsivä piteli vasemmassa kädessään passia ja muita henkilöllisyyden määrittämiseen käyttämiään papereita ja elehti oikealla vilkkaasti, mutta Gordon näki ainoastaan matkustusasiakirjan, jonka tuo vastenmielinen etsivä hetkeä aiemmin oli työntänyt hänen nenänsä eteen. Passikuva olisi voinut olla parempikin, mutta asiakirjaan merkitty nimi ei jättänyt sijaa epäilyille. Sitä ei jättänyt myöskään nimi, ei

syntymäpaikka eikä päivämäärä. Gordon toivoi, että olisi voinut epäillä asiaa, mutta faktat puhuivat puolestaan.

Hän oli varautunut desinfiointiaineen hajuun, ei niinkään nenään lemahtavaan formaliiniin. Ei hän olisi osannut sanoa, kuinka monta kertaa oli seisokellut eri kaupunkien ruumiinavaussaleissa, montako kuollutta oli eläissään nähnyt, kuinka monen oikeuspatologin kanssa puhunut, montako kertaa oli tuntenut vatsansa kääntyvän ympäri tai sydäntänsä ahdistavan, kun mieleen oli juolahtanut että mitä jos teräslevyllä makaisikin jonkun läheisen ruumis. Sitten moiset ajatukset olivat unohtuneet kuukausiksi, lopulta vuosiksi.

Gordon takertui syyttimeensä, kun ei ollut muutaakaan, mihin takertua. Pyörillä kulkeva preparaattorin apupöytä seisoj teräslevyn toisella puolella, seinä oli ainakin puolentoista, kahden metrin päässä sen takana. Ainoastaan vanhanaikainen naulakko olisi voinut tarjota tukea, mutta yksi sen jaloista oli korjattu narulla.

Preparaattori, muuan tohtori Wupperthal, heilutti konekirjoitettua paperia etsivän nenän edessä, tämä puolestaan huokaisi monta kertaa ja rapsutti sitten hämmentyneenä partaansa. Gordon ei osannut sanoa, oliko puhe hänestä vai kuolleesta, koska miehet eivät kertaakaan vilkaisseet kummankaan suuntaan. Niin, kuollut. Ei kuolemassa mitään mysteeriä ollut, hän kohtasi sitä päivittäin, ja silti hänen oli tunnustettava, ettei tähän hetkeen voinut valmistautua mitenkään. Päiviä ennen matkaan lähtöä voi pakata tavaroita matkalaukkuun, keväällä voi tilata kaakeliuunin syksyä varten, ruudin voi pitää kuivana, ja lihaksia treenaamalla voi harjoitella ehkä kerran eteen tulevan nyrkkitap-

pelun varalta, mutta siihen, että kellarin kylmässä valossa kalsealla teräslevyllä makaa joku, joka on ollut osa omaa elämää – siihen ei voi valmistautua millään tavalla.

Gordon vilkaisi kelloaan. Krisztinan pitäisi saapua pian, Gordon oli näet soittanut tälle heti kun oli käynyt ilmi, että poliisi tavoitteli heitä. Krisztina oli vastannut hyppäävänsä saman tien raitiovaunuun mutta lisännyt vielä, että menisi ainakin puoli tuntia, ennen kuin hän ehtisi perille Punaisen Ristin toimistolta Wiedner Hauptstrasselta.

Preparaattori ja vastenmielisen näköinen etsivä kiistelivät yhä, ja Gordonista tuntui, etteivät he kinanneet työasioista vaan jostain mitättömästä jutusta, sitä viestittivät kummankin asento ja eleet. Muutaman sanan hän oli saanut napattua: miehet puhuivat joko edellisillan futismatsista tai sitten kahden jalkapalloilijan kuolemasta, Gordon ei ollut asiasta aivan varma.

Hän veti syvään henkeä, höllensi otettaan Ronsonista ja otti askelen teräslevyn suuntaan. Kaikkiaan kolme askelta erotti häntä valkoisella liinalla peitetystä ruumiista, jota preparaattori ei vielä ollut paljastanut. Ehkä tämä ryhtyisi toimeen vielä samana päivänä, kunhan saisi etsivän kanssa käymänsä tärkeän keskustelun päätökseen, mutta niin kauan Gordon ei aikonut odotella. Hän siis sujautti sytyttimen taskuunsa pitäen sitä kuitenkin yhä nyrkissään, ja otti askelen teräslevyä kohti. Ja vielä toisen. Kolmannella askeleella hän pääsi perille. Hän tarttui pöydältä roikkuvan kankaan kulmaan vasemmalla kädellä, puristi Ronsonia oikeassa kädessään, veti vielä kerran henkeä ja kohotti siten valkeaa, ohueksi käynyttä liinaa. Hän ei pystynyt enää odottamaan, ei vaikka olisi halunnutkin.

– Stop! tohtori Wupperthal huudahti. – *Keine Selbstbedienung, bitte!*

Gordon tiesi, ettei ollut itsepalveluliikkeessä, mutta hän ei piitannut miehestä. Enää ei mikään eikä kukaan voinut estää häntä katsomasta liinan alle. Hän nosti valkoista kangasta hitaasti.

Sitten hän vain katseli kalpeita kasvoja, kalvakoita huulia, suljettuja silmiä, korkeita poskiluita. Hän päästi Ronsonin putoamaan taskun pohjalle ja tarkasteli kasvoja, jotka olivat olleet kauniit, niiden selkeitä piirteitä, suljettujen silmien tavattoman pitkiä ripsiä, vaaleanruskeita hiuksia jotka oli kammattu pienten korvien taakse, huomaamatonta syntymämerkkiä leuan kulmassa, hentoja ihokarvoja huulten yläpuolella.

– *So?* etsivä lausahti hänen viereltään.

– Saanko nähdä hänen vaatteensa? Gordon kysyi karkealla wieniläisaksentilla – joka tuotti Krisztinalle aina suurta hupia – ja selvitti sitten kurkkuaan.

Kauhtuneeseen pukuun, joka oli joskus ollut väriltään harmaa, yhtä kokoa suurempaan päällystakkiin ja ulkonäöstä päätellen isältä perittyyn tirolilaishattuun pukeutunut etsivä tutki hetken Gordonin kasvoja ja kohautti sitten olkiaan. – Minun puolestani, hän vastasi ja viittasi seinän vierustalla seisovan, kuluneen pöydän suuntaan, jonka päällä korissa olivat kuolleen vaatteet ja häneltä löytyneet esineet. Gordon penkoi korja. Vaalea, pitkä, suoralinjainen hame ja siinä kapea vyö. Veren tahrима ja repeytynyt kirsikanvärinen pusero, hiukan kompurat kengät, joiden korot olivat kuluneet, hyvántuntuinen, niin ikään verinen, palttinasta valmistettu pelleriini, jossa

oli kaulan kohdalla valtavankokoinen, kankaalla päällystetty metallinappi, sekä pikkuinen hattu, joka oli ollut vanhanaikainen jo parikymmentä vuotta sitten. Puseron ja pelleriin veritahroista hän päätteli, että syyllinen oli selviytynyt kerran eikä ollut tehnyt virhettä. Murha-aseen oli täytynyt osua sydämeen, sillä vaatteet olivat verestä ryvetyneet. Yksi ainoa selviytyminen veitsellä – murhaajan kättä ei ollut ohjannut viha, tai jos olikin, se viha oli ollut kylmää, kuin jääkaapissa säilytettyä. Ei ole helppoa pistää toista kuoliaaksi. Kylkiluut ovat kovia, joten veitsen täytyy olla todella terävä, jotta se pääsee solahtamaan niiden välitse, ja terän on oltava riittävän pitkä, jotta se ulottuu sydämeen saakka, eikä sittenkään ole varmaa, että se pysyy aiheuttamaan kuolettavan vamman. Siihen tarvitaan voimaa ja rautaista tahtoa. Gordon tunsi pelleriiniin kiinnitetyn halvan rintaneulan, jossa oli pieni kukka, ehkä alppitähti. Mitään muuta hän ei löytänyt, ei yhtään henkilökohtaista esinettä, ei mitään. Syvällä pelleriin toisessa taskussa oli hiussolki, hameentaskun uumenissa taas puuterista ruskea nenäliina, siinä kaikki. Gordon astui pois korin äärestä ja katsoi etsivää.

– *Dieses Mädchen ist nicht Emma Gellert*, Gordon totesi lopulta. – En tiedä kuka tämä tyttö on.

Etsivä kohotti kulmiaan pikemminkin halveksuvasti kuin ihmetellen, lehteili sitten passia ja tarkasteli kädessään pitelemäänsä konekirjoitettua paperia huolellisesti. Gordon olisi halunnut hoputtaa miestä, mutta jätti sen kuitenkin tekemättä, hän nimittäin tiesi että se vain pahentaisi tilannetta: liittovaltionpoliisin poliisitarkastaja Herr Matthias Horx-Pelinka tunnettiin Wienin toimittajien keskuudessa

siitä, että hän päinvastoin hidasti tahtia, jos joku julkesi häntä hoputtaa. Moni arveli, että Herr Horx-Pelinka olisi ottanut palvelusohjesäännön jopa aamiaisen nauttimisen perustaksi (*Corriere della Seran* kirjeenvaihtajan ”ultra-diskreettien” ja tietenkin vahvistamattomien lähteiden mukaan jopa vaimon kanssa suoritettavan sukupuoliaktin perustaksi), jos palvelusohjesääntö vain olisi ulottunut näillekin aihealueille. Pahat kielet puhuivat, että etsivätarkastaja oli iltaisin ahkerassa työn touhussa, laajentamassa ja työstämässä palvelusohjesääntöä ulottumaan poliisiupseerien kaikille elämäalueille. Gordonia se ei erityisemmin häirinnyt, mutta se kylläkin, että Horx-Pelinka suhtautui poikkeuksellisen halveksivasti itäeurooppalaisiin, etenkin kroaatteihin ja unkarilaisiin. Milloin vain saattoi, hän pani kapuloita noiden kahden monarkiaan ennen kuuluneen valtion kansalaisten rattaisiin. Muutamien, lähinnä sovittelyvien itävaltalaisten, mielestä tarkastaja veti heidät vastuuseen monarkian hajoamisesta neljäkymmentä vuotta aikaisemmin ja oli niin jäyhä silkkää pettyneisyyttään; toisten mukaan asian taustalla oli jokin lapsuudenaikainen trauma; asianomaiset itse sen sijaan arvelivat Horx-Pelinkan ainoastaan häpeävän tšekkiläisiä juuriaan. Amerikkalaiset kirjeenvaihtajat puolestaan eivät ymmärtäneet koko asiasta hölkäsen pöläystä, eikä Gordon heitä voinut siitä syyttää. Etsivällä oli voimakas keskikalju, mitä hän ei yrittänytkaan peitellä kampaamalla pitkiä sivuhiuksia päälään yli, vaan antoi tukan vahvistua molemmin puolin päätä, minkä seurauksena hän – jälleen *Corriere della Seran* kirjeenvaihtajan mukaan – näytti siltä, kuin olisi vetänyt päähänsä halvan ketunturkislakin ja ajellut sen yläosan partaveitsellä sileäksi.

Horx-Pelinka kohotti harmaan, pistävän katseensa Gordoniin ja kopautti sitten kädessään olevia konekirjoitettuja papereita.

– Minulle nyt kumminkin on näihin kirjoitettu näin, hän totesi papereihin vilkaisten: – Gellért, Emma, syntynyt Budapestissä...

– Siltikään pöydällä ei makaa Emma Gellért.

– Papereidensa mukaan kyllä.

– Voi olla, mutta minä tiedän tasan tarkalleen, kuka Emma Gellért on, eikä tuo tyttö ole hän. Gordon osoitti ruumista.

– Kuka se sitten on?

– En tiedä, Gordon vastasi. – Tuo tyttö ei ole meidän... kasvattityttäremme.

– Kasvattityttärenne? Kuinka te oikein olette hänet kasvattaneet, jos lopputulos on tämä? Horx-Pelinka viittasi ruumiin suuntaan.

Gordonin kynnet kävivät jälleen valkoisiksi Ronsonin ympärillä, vain vaivoin hän pystyi hillitsemään halunsa lyödä itseriittoista poliisiupseeria.

– Tuo ei ole Emma Gellért, tuo ei ole meidän kasvattityttäremme, hän toisti katkonaisesti.

Etsivän silmissä välähti epämiellyttävä valo.

– Kyllä on, minulle on. Tuo tuossa on Emma Gellért, *echte ungarische* lunttu, joka kaiken kukkuraksi antaa jopa ryssälle.

– Mikä hän on? Gordon kysyi. Hän oli vannonut itselleen, ettei provosoituisi, vaikka provosoiminen olikin yksi etsivän mielipuuhesta.

Etsivän kasvoilla käväisi tuskin havaittava hymyn

häive, sitten hän työnsi Gordonin nenän eteen jäljennöksen muuttoilmoituspaperista, johon tyttö oli merkinnyt työpaikakseen Ostaps Dreizehnter Stuhl. Miehen halvan kölninveden haju lemahti Gordonin nenään, venäläisso-tilaat olivat trokanneet tuollaisia kölninvesiä aina siihen saakka, kunnes heidän oli vuosi sitten täytynyt poistua paitsi heille osoitetuilta vyöhykkeiltä Wienistä, myös koko Itävallasta.

– Vaikka unkarilaislunttu, minulle se on sama. Etsivä mittaili Gordonia katseellaan ja lähti sitten oven suuntaan.

– Kumpi teille vain on sympaattisempi. Minulle se on erityisen yhdentekevää. Asiakas hänestä selvää teki. Horx-Pelinka osoitti valkoisen valon alla makaavaa ruumista.

– Miksette sanonut aikaisemmin?

– Mitä se teitä kiinnostaa, kun kerran väitätte, ettette tunne koko tyttöä?

– Miten te löysitte hänet? Gordon otti askelen kohti miestä, josta röyhkeys oli haihtunut aivan pieneksi hetkeksi.

– Murhaajanko? Ei häntä tarvinnut haeskella, etsivä vastasi jälleen ylemmydentuntoisena. – Siitä me hänet löysimme ruumiin viereltä. Luntun omasta keittiöstä. Siinä se oli polvillaan. Hän kohotti kulmiaan. – Jopa te olisitte voinut löytää hänet. Kenties.

– Entä mitä hän sanoi?

– Ei mitään. Mitäpä hän olisi voinut sanoa? Yhytimme hänet ruumiin viereltä verinen veitsi kädessä. Olisiko hän voinut kiistää? Nähdessään, ettei Gordon osannut äkkiä sanoa mitään, etsivä lisäsi: – Tätä minä olenkin pyytänyt jumalalta messussa.

– Tätäkö? Kuollutta unkarilaistyttyä? Sellaisiako te anelette? Jumalalta?

– Vai vielä. Mies pudisti päätään loukkaantuneena.
– Sitä minä pyydän, että jos kerran rikoksia pitää tapahtua, niin suokoon herra meille paljon unkarilaisia ja kroaatialaisia rikollisia, koska he eivät ole vaikeita tapauksia. Te olette niin... ette te viisaita ole. Sen sanottuaan mies käänsi Gordonille selkensä, astahti preparaattorin seuraan, ja nyt saattoi jo selvästi kuulla, ettei hän puhunut kuolleesta työstä vaan siitä, kuinka ylivoimaisesti Itävaltan maajoukkue maksaisi takaisin tappion, jonka se pari viikkoa aiemmin oli kärsinyt Unkarin joukkuetta vastaan Wienissä.

Gordon asteli jutustelevien miesten luo.

– Vielä yksi asia, herra tarkastaja, hän lausahti.

– Mitä te haluatte? Etsivä mittaili Gordonia painavin katsein päästä varpaisiin.

– Mistä tiesitte, että minä olen tytön lähin omainen?

Horx-Pelinka katsoi Gordonia kuin tämä olisi halunnut vaihtaa šillinkejä dollareihin yksi yhteen, mutta Gordon ei pitänyt tarkastajan katseesta eikä tämän kohotetusta ylähuulestä hiukkaakaan.

– Mistä tiesitte, kuka tytön lähin omainen on? hän toisti.

– Muuan romanianmustalainen ennustajaeukko kuiskasi sen minulle Praterissa, etsivä töksäytti. – Minä nimittäin käyn eukon luona salaa aina silloin, kun vastaan sattuu näinkin monimutkainen rikos.

Gordon ei virkkanut mitään. Hän vain seisoi mykkänä, ja hänen katseensa porautui Horx-Pelinkan silmiin.

– Minäpä avitan. Tarkastaja hymyili viimein vastenmielistä hymyä. – Hänen muuttoilmoituksestaan. Tyttö oli antanut teidän nimenne.

– Zsigmond, Gordon kuuli Krisztinan äänen. Hän kääntyi ympäri, jolloin Horx-Pelinka koppasi kuluneen huopahatun päähänsä, nyökkäsi preparaattorille ja ulos mennessään oli vähällä kaataa Krisztinan kumoon.

– Madam, hän sanoi anteeksipyyntönsä sijaan ja katosi käytävälle, jonka seiniltä puuttui laattoja sieltä täältä.

– Ei sinun tarvitse mennä sinne, Gordon sanoi Krisztinalle, joka puristi hansikkaitaan kädessään; naisen kasvot olivat uupuneen näköiset, ja hänen silmänsä kiersivät kauhuissaan pitkin preparaattorin valtakuntaa, jota ei juuri kodikkaaksi voinut kutsua.

– Onko näky niin kamala? Krisztina kysyi melkein kuiskaten, veti sitten syvään henkeä kuin olisi yrittänyt pidätellä esiin pyrkiviä kyyneleitä tai kirkkaisua.

Gordon laski kätensä Krisztinan käsivarrelle.

– Se ei ole Emma, hän vastasi hiljaa ja astui pois ovelta.

Krisztina ei tuntunut ymmärtävän. Hänen otsansa rypyt silisivät hetkeksi, sitten hän riisui hatun päästään ja siirsi sen käsilaukkua pitelevään käteensä. Hän katsahti lampun valossa makaavaa ruumista, sitten Gordonia, ja sitten rypyt palasivat takaisin otsalle ja silmiin istui pelko.

– Se ei ole Emma, Gordon toisti.

– Vaan?

– En tiedä. Gordon pudisti päätään.

– Yritätkö sinä sanoa, että...? Krisztina käänsi katseensa Gordoniin ja tutki tämän kasvoja silmillään kuin

olisi voinut sieltä löytää vastauksen kysymykseensä. Yleensä hän löysikin, mutta ei tällä kertaa. – Mitä sinä yrität sanoa, Zsigmond?

– Sitä, että tuo tyttö tuolla ei ole Emma. Hän osoitti pöytää.

– Nyt en ymmärrä.

– En minäkään, Gordon sanoi ja veti sitten Krisztinan syrjään, sytytti savukkeen ja selosti pääpiirteittäin, mitä oli tapahtunut. Hän oli ollut iltapäivällä kotona töissä, kun puhelin oli soinut. Soittaja oli etsivätarkastaja Horx-Pelinka, joka oli pyytänyt häntä tulemaan viipymättä Schottenringin poliisilaitokselle.

– En saanut hänestä muuta irti, kuin että minun olisi tunnistettava jonkun naisen ruumis, hän kertoi Krisztinalle, mutta keskeytti äkisti, sillä tohtori Wupperthal astui lampun valoon ja alkoi penkoa pyörillä liikkuvan pikku pöytänsä päällä olevia välineitä ja työkaluja. Kun hän otti esiin skalpellin, Krisztina nielaisi kuuluvasti ja Gordon pyysi pukinpartaista nuortamiestä odottamaan vielä. Yksi asia oli nuorukaisesta yleisesti tiedossa: hänen oma isänsäkään, joka oli lääketieteen professori, ei ollut halunnut päästää poikaa elävän ihmisen lähelle edes stetoskoopin kanssa, skalpellista puhumattakaan, ja oli siksi junaillut pojan poliisin riveihin.

Kalvakka nuorukainen kohautti hartioitaan ja käänsi valkoisen palttinan takaisin ruumiin päälle kaulaan saakka.

– Voit sinä katsoa, jos haluat, Gordon sanoi Krisztinalle ja päästi tämän sitten ovesta sisään. Koska preparaattorin suupielestä roikkui tupakka, Gordoninkaan ei olisi tarvinnut tumpata omaansa. Krisztina antoi hänelle

merkin, että halusi mennä yksin ruumiin ääreen, joten Gordon nojautui seinään ja imi savua keuhkoihin. Hän katseli, kuinka Krisztina sanoi jotakin pukinpartaiselle nuorukaiselle, joka otti askelen taemmas ja kohotti käsiään kuin anteeksi pyytäen. Krisztina meni päättäväisin askelin teräspöydän ääreen ja kumartui kuolleen kasvojen ylle. Hän katseli tyttöä hetken, silitti sitten tämän kasvoja ja suoristautui. Gordon näki, että hän veti syvään henkeä. Lampun valo muodosti tummat pussit hänen silmiensä alle ja korosti ryppyjä hänen otsallaan, suupielissä ja huulten yläpuolella. Krisztina vilkaisi tyttöön vielä kerran ja palasi sitten Gordonin luo.

– Se ei tosiaankaan ole hän, Krisztina totesi. Edes puuteri ei pystynyt peittämään hänen kasvojensa punakkuutta. Hänen rintansa kohoili tasaisesti ohuen syystakin alla, hän hengitti tiheään ja sipaisi hiuksiaan. Sormet vavahtivat hieman tarttuessaan hiussuortuviin.

Gordon tarkkaili, kuinka tohtori Wupperthal poisti palttinan ruumiin päältä, ja antamatta suupielessä sauhuvan savukkeen hiukkaakaan häiritä hän teki skalpellillaan Y-leikkauksen ensimmäisen viillon vatsan alaosaan. Krisztina kääntyi hetkeksi ja katsoi sitten pimeälle käytävälle. Gordon katsahti aukkoa, jonka veitsi oli jättänyt sydämen tietämille, ja kun pukinpartaisen nuorukaisen skalpelli saavutti rintalastan, hän katsoi Krisztinaa.

– Tytön passissa on Emman nimi, Gordon jatkoi.
– Kaikki tiedot ovat oikein, syntymäpaikka, pituus, ainoastaan valokuva näytti minusta oudolta, kun poliisi antoi paperit käsiini.

– Entä miksi asiasta ilmoitettiin sinulle? Krisztina

kysyi. Hänen kasvonsa eivät enää punoittaneet kovasti, eikä hansikkaita pitelevä käsikään vapissut.

– Koska tyttö oli maininnut muuttoilmoituksessa minut lähiomaisekseen.

– Mistä tyttö oli sitten saanut sinun osoitteesi?

– Luulisin, että puhelinluettelosta. Tai sitten...

– Antaa olla, Krisztina tokaisi.

– Eikö se kiinnosta sinua? Gordon otti savukkeen huu-
liltaan.

– Zsigmond, Krisztina sanoi silmissään sama kiilto, joka syttyi aina Emmaan liittyvien tunteiden noustessa pintaan. – Minulle on aivan sama, kuka tuo tyttö on. Paljon enemmän minua vaivaa, miten on Emmen laita. Eikö se kiinnosta sinua?

– Älä hölmöjä kysele.

– Tiedät itsekin, vähintään yhtä hyvin kuin minä, että henkilöllisyydestään ei kukaan luovu vapaaehtoisesti.

– Se on minunkin ensimmäinen kysymykseni. Gordon nyökytti.

– Kenelle? Krisztina rypisti kulmiaan.

– Murhaajalle, Gordon vastasi. – Etsivä nimittäin löysi myös hänet.

BUDAPEST NOIR

BUDAPEST 1956. On lokakuun loppu ja Unkarissa eletään kansannousun ensihetkiä. Toimittaja Zsigmond Gordon on kutsuttu Wienin ruumishuoneelle tunnistamaan kasvattityttärensä ruumis. Surmattu nuori nainen ei onneksi ole Gordonin Emma-tytär. Mutta miksi hänellä sitten on Emmän henkilöpaperit? Gordon päättää lähteä kumppaninsa Krisztinan kanssa kuohuvaan Budapestiin etsimään Emmaa.

Tehtävä ei ole helppo räjähdysherkässä kaupungissa, jonka kaduilla on väisteltävä sekä luoteja että kavalia oman edun tavoittelijoita. Gordon haluaa vain löytää tyttärensä, mutta hän joutuukin kasvotusten kansannousun pimeän puolen kanssa.

Unkarin kohtalonhetkien ympärille rakentuva *Budapest noir* -sarja huipentuu vuoden 1956 kansannousun dramaattisiin viikkoihin.

”Vilmos Kondor on todellinen tyylinieikka, jolla on silmää ja korvaa kuvatun ajan pukeutumiselle ja kohteliaan muodolliselle puhetavalle mutta myös taju ja kyky nostattaa jännitystä ilman turhaa väkivaltaa.” KANSAN UUTISET

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0804-6